

Nieuwsbrieven 2012

In 2012 verschenen er nieuwsbrieven in de maanden: februari, juli; augustus; september, oktober en december.

Nieuwsbrief februari 2012

Jambo jambo beste Rainbow4kids sympathisanten!

Februari 2012,

Het schooljaar is ruim één maand gestart in onze Rainbow4kids Primary school te Kenia.
Ons 3de officiële schooljaar onder de vlag van Rainbow4kids Primary school!
Katrien was er bij en ze is er nog geruime tijd aanwezig.

Het zijn bewogen weken geweest, Hilde, Ingrid, Papa Rainbow, stagebegeleider Wim dragen er allemaal op een of andere manier hun steentje aan bij. En gedurende de komende maanden zijn er 8 vrijwilligers of zoals we daar zeggen volunteer-teachers (laatstejaars studenten lerarenopleiding) aan de slag.

We hebben er de voorbije weken lief en leed gedeeld, zowel onder elkaar als met ons Keniaans team. We vochten er vooral voor het leven van onze headteacher James, en we probeerden het ganse schoolgebeuren zo vlot mogelijk te laten doorgaan, dit uit respect voor wie hij is. Niet eenvoudig, met ups and downs, een gevecht tegen fysisch ziek zijn doorweven van geloof en bijgeloof, maar... "yes we did it!!", we zitten op de goede weg, we geloven er in! Asante, dankjewel voor de vele steun die we mochten voelen! Alleen lukt dit niet, dit moet samen gebeuren...

Tijdens de voorbije weken kwam voor sommigen van jullie de minder fijne mededeling dat jullie sponsorkindje niet meer naar onze school komt. We hebben de voornaamste redenen uitgelegd: na de vakantie weggebleven bij familie ver 'up country', mistevredenheid bij de ouders omdat hun kind niet mocht overgaan naar de volgende klas, en mistevredenheid omdat we niet willen toelaten dat er gestraft wordt met bijvoorbeeld stokslagen..... Dit zullen we wellicht elk schooljaar opnieuw meemaken. En tegelijk mochten we een groot aantal nieuwe kindjes verwelkomen, en ook deze kinderen lijken vlot een sponsor te vinden! Asante sana, dankjewel voor de steun die zo voelbaar is!!

Het zijn deze gezichtjes die ons elke keer weer doen voelen waarom we dit doen. Naar school gaan geeft deze kinderen structuur, en elk moment op school is zinvol. Binnen de schoolmuren kunnen wij het verschil maken voor hun toekomst. Vandaar onze energie, onze ideeën, gesteund door heel veel sympathisanten!

Zo mochten we 2 tandartsen verwelkomen, ze hadden ons project leren kennen en kwamen zien of ze iets voor ons kunnen betekenen. Ze kwamen met zwaar geladen koffers (ai ai aan de douane) vol tandpasta, tandenborstels, educatief materiaal en ideeën. Niet alle ideeën konden gerealiseerd worden, maar in 1 week tijd sensibiliseerden ze wel al onze schoolkinderen jong en oud, en de leerkrachten, en ze wezen op het belang van tandhygiëne. Alle kids en leerkrachten waren oprecht geïnteresseerd!!

Asante sana Chantal en Greta uit Halle!! Het was heel zinvol, leerrijk en aangenaam!!

Zoals jullie kunnen lezen, we zijn gestart, schooljaar 2012 loopt als een trein, zelfs in het polé polé land! De eerste examens zijn achter de rug, ze kenden sportdagen, en ook heel belangrijk: ze vullen terug hun buikje dat honger had in de voorbije vakantieperiode... het viel ons op hoeveel kindjes fel vermagerd terugkeerden na de vakantieperiode...

**Dus lieve sponsors, daarvoor doen we het:
voor al deze kinderen willen we eten én onderwijs verzekeren!**

Dit kunnen we niet zonder jullie steun en bijdrage via het sponsorprogramma.

➤ **BETALINGSINFO**

Wie het sponsorprogramma volgt, en nog niet stortte voor schooljaar 2012, vragen we zo spoedig mogelijk 96 euro over te schrijven

- Op rekeningnummer: **733-0387301-10** van Rainbow4kids
- Op rekeningnummer: **445-9628121-62** van Caraes NGO, Stropstraat 119, 9000 Gent (dit nummer gebruiken indien u een fiscaal attest wenst!)

Verplichte mededeling: **"Ukunda kids + friends"**

Jullie krijgen binnenkort een recente foto toegestuurd, want de kinderen groeien en veranderen zo vlug, dat we dit met jullie willen delen!

Na hun nieuwjaarswensen, zijn de kinderen opnieuw ijverig aan het schrijven naar hun sponsor.

Als antwoord op de grote vraag om post met ons mee te geven naar jullie sponsorkindje: SCHRIJVEN MAG NU REEDS en de post gaat mee op 01 juli 2012.

Schrijf alstublieft een briefje, het betekent zoveel voor onze Keniaanse kinderen, alsook voor de leerkrachten, iets van jullie te vernemen, te weten dat ze geholpen en gesteund worden!

POST graag tegen 01/06/2012 opsturen naar:

Josette Francois – Reuzenstraat 10 – 1602 Vlezenbeek

Asante sana, dank je wel,

Het Rainbow4kids team ver en dichtbij

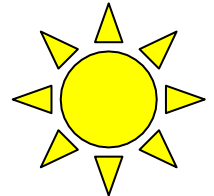
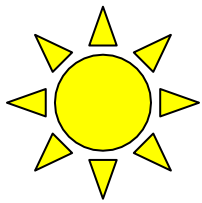
En trots stellen wij u het volgende voor:

*** Uitnodiging *** Benefietconcert ***

Zie:

http://www.coastvideoproductions.be/index.php?option=com_content&view=article&id=50&Itemid=57

<http://www.boekjeticket.be/events/details/benefiet-rainbow4kids>

BENEFIETCONCERT

ten voordele van

RAINBOW4KIDS

HELPING THE SCHOOL KIDS OF UKUNDA, KENYA.

VRIJDAG 13 APRIL 2012
DEUREN: 18u30 AANVANG: 19u15

MEC STAF VERSLUYS
Kapelstraat 76, Bredene

TICKETS:
• boekjeticket.be
• ☎ 0902 69 666 (tssn 14u-17u)
• FREE RECORD SHOPS BENELUX

TICKET ENKEL VVK € 20

PRESENTATIE
• **BACK IN THE 80's**
• **Marjan**
• **Matthias**
• **Wendy**
• **Bandit**
• **Eveline**
• **Reel van der Stukken**
• **David**
• **Vandijk**
• **Marjolijn**
• **Dina**
• **Styana**
• **Andrei**
• **Lugovskii**

TE WINNEN OP DE BENEFIETAVOND
REIS VOOR 2 PERSONEN NAAR TENERIFE - ALL-IN
AANGEBODEN DOOR JETAIR
LED TV PHILIPS - 81 CM
AANGEBODEN DOOR
JIM TV STORE

Organisatie: Willy Bacquaert i.s.m. Vriendenkring Maria Duyne vzw

extrapower
hernieuwbare energie
www.extrapower.be

Nationale Loterij
samen creëren we kansen

MENT
ZING MEE MET JE TV

JIM TV STORE
Voorverkoop 6 - Oostende
www.jimtvstore.be

Jetair

Restaurant
Cromwell
Wapenveld - 8400 Oostende
T 059 70 06 05

Lisap
MILANO
www.lisapmilano.be

TECHNUM
www.technum-tractebel-engineering.be

ETC
SLAAPCOMFORT & INTERIEUR

DEVISCH
HYUNDAI

Orthomed

centea

Agentschap MARC MARHEU
Populierenlaan 94 • 8400 Bredene
Tel. 099 12 00 13 • Fax 099 27 42 12
bredene@centea.be • F50A 82329 A B

vbro
radio 104.5

Wijnhuis DOUCHY
Fijne wijnen • Fine Food
Ed. Vindichestraat 7
8400 Oostende
www.douchy.com

Marc Vandenbogaerde
Timmer- & Schrijnwerf
Sakemmer 100
8400 Bredene
Tel. 09125 05 48

WENDOLINE - DE HAAN
T 09045 13 49
www.etcslapcomfort.be

ONTWERP & REALISATIE

reclage

Gecklo
GRAFISCHE OPLOSSINGEN

Publicae
nv BEPA CAELEN
www.publicae.be

delica catering
0303
www.delica.be

ROBLAND
www.robland.com

MELINDA

MODE

Gecklo

Publicae

Nieuwsbrief juli 2012

Of het mij opnieuw gelukt is, de befaamde Kenia-roes Ongetwijfeld, als je eenmaal van Afrika hebt geproefd, laat het je niet meer los.

Is het die typische geur, de kleur van de aarde, de oprechte lach van zijn bevolking, de vele jambo's, de mooie snoetjes van de kinderen van Rainbow4kids-school?

Dit jaar mocht ik met een collega-vriendin : Mary-Rose dit avontuur ondergaan.

Samen met Vera, Geert, Katrien en Dany hebben we terug ons steentje bijgedragen. We hebben de leerkrachten het spel "Mikado" geleerd, steentjes uit de rijst gehaald, gordijntjes genaaid voor de nieuwe kasten.

Mary-Rose en ik hebben probeerden een verhaaltje te vertellen in de 3de kleuterklas over een Masai-jongetje. De kinderen waren heel stil maar het beoogde resultaat bleef uit. Aan de hand van vragen en de tekeningen hebben de kids de kans gekregen om dit terug op te bouwen. Dit gaat gewoon niet, zij zijn geen verhaaltjes gewoon. Er is echt nog veel werk te doen maar ik heb er zin in.

Ik kreeg ook de eer om alle sponsor-brieven aan de kinderen te geven. Zij zijn hiermee heel blij en gelukkig. De kids die geen brief kregen waren heel ontgoochelt.

Lieve sponsors, laat uw hart spreken, als jullie een briefje en een foto krijgen uit Kenia zijn jullie toch ook blij?

Zal dit stukje Afrika, op zoek naar evenwicht tussen de vele stammen,
in vrede aan zijn toekomst kunnen werken met de verkiezingen volgend jaar?
Laten we het hopen.

Josette

+++++

Nieuwsbrief augustus 2017

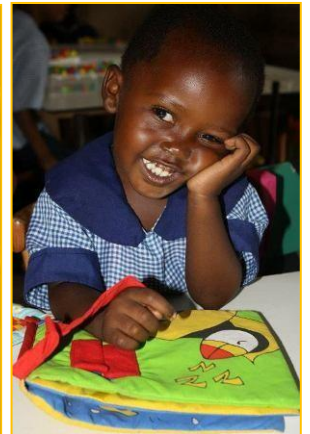
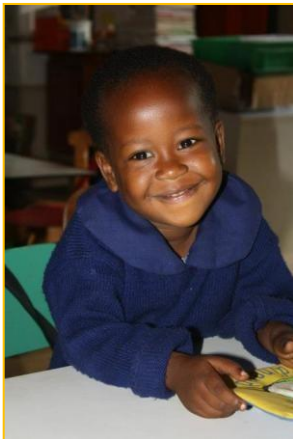
Als ik terugdenk aan mijn verblijf in Kenia is het eerste woord dat bij me opkomt:

...Dankbaarheid...

Dankbaar voor het warm onthaal door de kinderen, leerkrachten en directeur

Dankbaar voor de lieve glimlach van onze kinderen die je persoonlijke zorgen onmiddellijk doen vergeten

Dankbaar voor die eerste mais die werd aangeboden door onze 'young farmers club'

Dankbaar als je de kleinsten het laatste rijstkorreltje uit hun kommetje ziet opeten

Dankbaar om de vele bezoekers uit België en buitenland die ons project zijn komen bezoeken en met een positief gevoel vertrokken zijn

Dankbaar omdat we deze mama de juiste troostende woorden hebben kunnen toespreken nadat haar eerste baby 3 uur na de geboorte gestorven is...

Dankbaar omdat we dankzij de extra steun van onze teamleden, vrijwilligers en sponsors , weer héél véél hebben kunnen realiseren (*ik vermeld niet graag namen omdat ik zeker niemand wil vergeten te vermelden*):

1 / Schilderen van het leraarslokaal, de eetzaal, het bureel van directeur en onderdirectrice.

2 / Een nieuwe laptop voor onze directeur

3 / Alle klassen hebben een nieuwe kast

4 / We hebben extra schriften en meetmateriaal voor de wiskundeles kunnen kopen

5 / We zijn begonnen aan een nieuw afdak , zodat onze kinderen beschut zijn tegen de zon en de regen.

6 / De werken begonnen zijn voor extra wasbakken nabij de toiletten.
Zodat onze kinderen hun handen en hun voeten kunnen wassen na een strand bezoek
en onze moslims voor het bidden tijdens de 'ramadan'

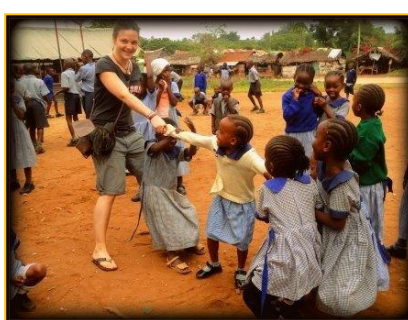
7 / Dankzij de aanpassingen is onze waterput veel veiliger en hygiënischer

8 / Kapotte uniformen werden hersteld
en nieuwe werden aan kinderen gegeven waarvan de ouders ze echt niet kunnen betalen .

9 / Onze kinderen kregen extra aandacht en begeleiding van 3 Belgische orthopedagogen en een leerkracht.

DANKBAAR omdat wij, dankzij de steun van vele mensen,
de mogelijkheid hebben om 350 Keniaanse kinderen goed onderwijs aan te bieden

Dankbaar om zoveel dingen

...groot en klein....emotioneel en praktisch...
die er ons steeds weer van overtuigen dat we

samen

het verschil kunnen maken voor deze kinderen

Katrien (mama Rainbow)

+++++

Nieuwsbrief september 2012

Na maanden aftellen was het eindelijk zover! We vertrokken met enkele teamleden van Rainbow4kids vanuit Zaventem richting Kenia.

Na een lange vlucht landden we in Mombasa. Het voelde heerlijk! De zon scheen en onze taxichauffeur "Daniel" stond ons op te wachten. Hij heette ons welkom en bracht ons veilig naar Ukunda (ten zuiden van Mombasa). Dit was niet zo evident in de verkeerschaos waar verkeerslichten, verkeersborden of zebrapaden niet aan de orde zijn.

Na iets meer dan een uur rijden, doken de eerste souvenirwinkeltjes en fruitkraampjes van Diana Beach op, het voelde een beetje aan als "thuiskomen".

Bij onze aankomst in de Rainbow4kids school werden we hartelijk onthaald. Het was leuk om al die lachende gezichtjes terug te zien en "jambo, jambo" (= goeiedag) te horen roepen.

Deze warme begroeting doet wat met een mens als je uit het kille en regenachtig België komt. We kregen binnenpretjes als we eraan dachten welk effect dit zou hebben, moesten we in België tegen iedereen "hallo" roepen. Hier is het heel normaal maar bij ons... Uitproberen! ☺

De eerste dagen leek het of we figuranten waren in een film maar neen, alles was "echt". De koeien die je voorbij wandelden op straat, vrouwen die kookten langs de weg, kraampjes die de takken van bomen gebruikten als kledingrek ,...

Tweedehandswinkel op straat

Straatbeeld voor de school

Het doel van ons verblijf was om contact te maken met de plaatselijke bevolking en natuurlijk ook om een handje toe te steken in de school.

De eetruimte, het leraarslokaal en de directielokalen werden stevig onder handen genomen en kregen een nieuw kleurtje. De ramen werden behandeld want door de wisselende weersomstandigheden heeft het hout echt wel elk jaar een laagje vernis nodig.

De nieuwe leesboekjes die werden aangekocht met sponsorgeld, voorzagen we van een etiket. Hierdoor kunnen de leerkrachten de boekjes nu makkelijker uitlenen en nadien netjes terug controleren en opbergen.

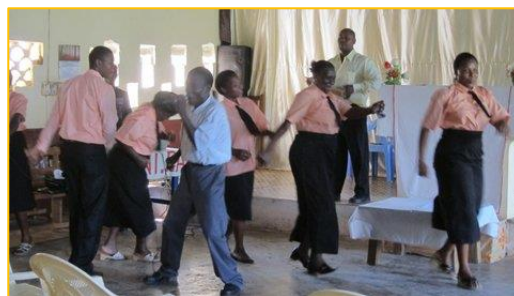
De nieuwe kasten in de klassen hadden gordijnen nodig. Dus vertrokken wij met de moto (met driver) naar Ukunda, het eerste stadje in de buurt. Het was een hele belevenis, zeker als je weet dat we voordien nog nooit op een moto gezeten hadden. Samen met de motodriver onderhandelden we over de prijs van de stof en ja...we kochten de stof aan een eerlijke prijs.

Op weg naar Ukunda.

De dag nadien trokken we weer naar Ukunda. Deze keer zochten we gordijnenrails en nog meer gordijnenstof. De man met de gordijnenrails vonden we niet meer. (In Ukunda verkopen ze namelijk gordijnenrails op straat. (Je kan het vergelijken met de souvenir verkopers op het strand.) Saolo, de motodriver, zou hem de volgende dag voor ons gaan zoeken. En inderdaad, de volgende middag stond hij daar met het gevraagde.

Gelukkig was er na al het werk ook tijd voor ontspanning. Zo gingen we fietsen in de nabij gelegen dorpen, brachten we een bezoek aan een heuse bush-dokter, gingen we snorkelen en maakten we grote wandelingen op het strand en in en rond het dorp. Op zondag mochten we deelnemen aan een echte Keniaanse eucharistieviering.

Sfeerbeeld in de kerk

De weken zijn voorbij gevlogen en ja er is een tijd van komen en een tijd van gaan. Athumani, onze Keniaanse vriend maakte het afscheid wat dragelijker met de woorden:

"Don't worry... be happy..."

"Ga naar België en vertel ginder hoe wij met het weinige dat we hebben toch tevreden mensen zijn. Vertel hen ook hoe wij hier wonen en hoe we elke dag proberen te overleven.

Maar vertel ze zeker hoe dankbaar we zijn voor alles wat jullie en de mensen in België voor ons doen."

*(Lieve mensen,
dit was ook een boodschap naar jullie)*

Het was een geweldig weerzien in Kenia, en ja ... we keren zeker terug.

Bedankt Katrien en Dany want jullie zijn geweldig.

Ook mijn 3 reisgenoten wil ik bedanken, want het was super samen en natuurlijk ook een woordje van dank aan iedereen die ik daar ontmoette: blank en zwart.

A sante sana! - Dank u wel!

Mary Rose De Maeseneer

+++++

Kuifje in Kenia, oktober 2012

(mijn geluk ligt verder, en verder waar anderen het zoeken)

Is het nog ver, hoorde ik een peuter vragen aan zijn papa ? We vlogen boven Zwitserland.

Ik keek naar de man en we wisselden een glimlach uit.

Tot nu toe klopten de clichés over zwart Afrika.

Wenkende wisselagenten in de luchthaven met een bordje 'No comission'. De bankautomaten die het natuurlijk niet doen. Overwerkwillige taxichauffeurs die mijn gunst proberen af te dingen met vragen als I bring you everywhere for the best price, I can help you , You are my friend en Do you have a family?

Maar, één ding klopt niet met de clichés: de luchthaven van Mombasa is proper en netjes en ik voelde me niet bedreigd door zakkenrollers en ander onguur gespuis. En in Brussel Zuid kun je dat niet zeggen.

Hoewel het niet mijn eerste Afrika-ervaring was, verrasten me bepaalde straatbeelden toch nog. Het verkeer en gejoel op en rond de straat overtroffen soms mijn verbeelding.

Van achter het open raam op de bus kon ik rustig plaatjes schieten, tenminste als de staat van het wegdek me dat toeliet. Soms trok ik me achteruit, uit vrees dat de zijramen van de bus zouden losschieten en op mijn schoot zouden vallen.

Vanuit mijn doorzakte buszetel voelde ik me een bevoorrechte getuige. Ondanks de waarschuwingen uit de reisgids werd ik flink geraakt door de mate van de armoede waarmee ik werd onthaald.

Na anderhalf uur aanschuiven in de file (en plaatjes schieten) kwam de gammele bus aan bij de slagboom van de ferry. De immense chaos en de drukte leek geregisseerd door een onzichtbare hand die ervoor zorgde dat de veerboten snel werden in- en uitgeladen met auto's, bussen, vrachtwagens, stootwagens, fietsen en voetgangers. Ik zag geen aanrijdingen of verhitte Afrikaanse discussies onder gebruikers van de ferry. Bij het gadeslaan van die hele meute, vanachter mijn open raam wist ik zeker dat ik in Afrika was. Twijfel was uitgesloten.

Ik had ogen tekort om alles gade te slaan en te registreren. En al die gekte om een overzet van amper 500 meter. Liefkenshoektunnels, BAM- tracés en Oosterweelverbindingen staan hier duidelijk niet op de politieke agenda.

Nadat de lawaaierige bus vaste grond onder de wielen had, stelde ik, aan de hand van het lawaai van de rammelende ramen vast, dat het wegdek slechter en slechter werd. Ik heb nog nooit Parijs-Dakar gereden maar ik begon me zorgen te maken over de overlevingskansen van onze autocar. Mijn bekommernis werd al snel vervangen door de verwondering bij de taferelen die in de voorsteden van Mombasa voorbijschoven. Met mijn Unizo-achtergrond had ik bij velestraatwinkels bedenkingen omtrent hun businessplan en overlevingsstrategie. Uiteraard meer dan de cijfers, als die er zouden zijn, boeiden me de familiale en relationele banden die er bestonden bij al de "shops" die de revue passeerden. Maar daarop zou ik van op de bus geen antwoord krijgen. Ik hield het niet voor mogelijk maar de weg werd slechter en slechter en de putten dieper en dieper. Normaal gezien rijdt het verkeer in Kenia links van de weg, tenzij er putten, kloven of drempels zijn, dan mag je rechts rijden. Maar deze wet geldt ook voor de tegenliggers. Alleen, de hindernissen zijn niet overal gelijk verdeeld. De Lijn van Kenia kende hier duidelijk geen lijn.

Na drie uren 'shaken' voor de afstand van 40 km kon ik de rammelbak aan de slagboom van hotel eindelijk verlaten. Als bij wonder was mijn bagage er tijdens de dolle rit niet uitgevallen.

Dertig minuten later stond de auto van Katrien aan diezelfde slagboom om me naar haar school, Rainbow4Kids te brengen. Toeterend naar bekenden en naar levende hindernissen laveerde ze, af en toe met een West-Vlaamse uitdrukking op de Welriekende Dreef van Ukunda naar Rainbow4Kids.

Nu zat ik in een comfortabele 4x4, met een dame achter het stuur die me (veilig) naar een plek zou brengen, die midden de bosjes weggedoken zat van de drukke weg.

Ondanks de foto's op internet was ik toch *'impressed'* door de omvang van de school. Een mooi gebouw, in beton, met twee verdiepingen en mooi afgewerkt. Dit midden in een zeer arme wijk van hier en daar scheefgezakte hutten, loslopende gieten en kippen, smeulende vuurtjes en de vrouwen vriendelijk zwaaiend naar Mama Rainbow (haar Keniaanse naam) en de kinderen die haar kwamen toegelopen. Voor de tweede keer kwam ik aan op mijn bestemming.

De rondleiding door Katrien gebeurde met terechte trots met vaak een klare kijk op familiale omstandigheden van de mensen die we in de hutten bezochten.

Dagelijks krijgen op school meer dan 300 kinderen naast een uniform met stevig schoeisel twee maaltijden en onderricht in lezen, schrijven en rekenen. Hier, tussen de hutten in stro en golfplaten wordt iets ondernomen. En daarvoor heb je geen btw-nummer en risiv-nummer nodig. Onze minister van Economie moet dringend naar hier komen.

Omdat ik op zoek was naar dé foto, moest ik voortdurend Katrien achterna hollen. Terug in de leraarskamer werd ik voorgesteld aan de directeur, de charmante onderdirecteur (dus een dame), de propere toiletten, de leraarskamer, de refter, de waterput, de regentonnen en enkele klassen.

Bij de rondleiding in de klaslokalen had ik af en toe last van herinneringen aan mijn schooltijd. Ik voelde me soms mijnheer pastoor die de klas kwam toespreken om de kindjes duidelijk te maken dat ze geen vuile manieren mochten hebben en elke avond 'Dank u' moesten zeggen tegen het kruisbeeld in hun strohut.

Katrien stelde me aan de leerkrachten voor als de man van de plastic. Trots toonde ze de staat van de stapelboxen, kuipen en bekertjes die ons bedrijf op de laatste container had toegevoegd en vooral hoe nuttig ze wel waren.

Bij momenten voelde ik me een overjarige Sinterklaas, maar dan ene die was uitgetreden. Een rol waar ik me absoluut niet goed in voel. Maar ook dat gaat voorbij.

Tijdens de wandeling in het dorp kon ik de confrontatie niet ontlopen met de schamele leefomstandigheden in de hutten en rond de erven. Niet alleen in Kaapstad bestaan er *townships*. Ik zag hun armtierige hutten, hun schamele bezittingen en proviand, zijnde verlepte groenten en wat fruit, de dieren op hun erf en ietwat verder de honden op de kleine vuilnisbelt. Ik las in de ogen van de moeders eenzaamheid, angst maar ook hoop. De kinderen liepen dol achter ons aan. Opeens voelde ik hoe een kinderhand mijn hand vastgreep. Wanneer kan ik de hand van zo'n jongen loslaten? In dit gebaar zat voor mij heel wat emotie. Ik was getroffen door de vriendschap die hij me bood. Helaas kon ik hem niks beloven maar voelde me toch ergens verantwoordelijk.

Nadat ik me op de kamer had verfrist en de handen gewassen, kon ik aanschuiven aan het avondbuffet met de zwoele zeebries en het geluid van de branding als gezelschap. Gelukkig werd ik niet geplaagd door de herinnering aan die jongen die mijn hand niet wilde loslaten.

Ik genoot van de rust van de avond en voldaan, maar nieuwsgierig naar morgen zocht ik mijn kamer 329 op.

De volgende dag begon niet echt als een vakantiedag. Ik werd wakker en zie op mijn gsm dat het nog maar 06.30u. is. Natuurlijk moest ik niet opstaan maar blijven liggen was niet eenvoudig. Ik wond me een beetje op omdat ik niet in bed kon of beter wilde blijven maar tenslotte werd het te sterk. Ik kon het niet meer tegenhouden, sloeg de lakens weg en begaf ik me naar de badkamer.

De mengkraan van de douche was defect maar al gauw had ik het systeempje gevonden. De afvoer van de lavabo was verstopt. Maar dat euvel kon ik ook verhelpen. Na inname van de medicamenten tegen malaria en tegen de muggen smeerde ik me in met Deet en kon ik beginnen aan de saaiste opdracht van de dag, de keuze van mijn tenue. Vooraleer ik wilde aanschuiven aan het ontbijt wou ik een vluchtig kijkje nemen naar de zee. Mijn hongergevoel was kleiner dan de aantrekkingskracht van het strand en ik maakte een korte wandeling. Het was mijn intentie om elke dag tot aan de rand te vullen en de ervaringen met volle teugen op te drinken.

Toen ik uiteindelijk aan de ontbijttafel verscheen, merkte ik dat de helft van het eten al was verdwenen en de tafels afgeruimd. Die zee zou me de komende dagen nog dikwijls verleiden.

Al snel begreep ik waarom de verhuur van de fietsen gratis was. De fiets die mij ter beschikking werd gesteld, was een jachtobject voor elke antiquair. Om te kunnen draaien met dat vehikel had ik minstens 8 meter nodig, indien ik niet van mijn fiets wilde vallen. De vering van de zitting was zo hard als een stuk hout. En tussen de opgeheven knie en de handgreep van het stuur had ik slechts 10 cm ruimte van. Na het aftekenen in een groot boek, wellicht uit de koloniale periode aan de receptie kon ik mijn eerste rit naar de school starten.

Aanvankelijk was het niet zo duidelijk waar het veiligste pad zich bevond. Ofwel op de verharde weg, waar auto's, bestelwagens, scooters en af en toe een vrachtwagen me bijna van de weg toeterden of op het looppad naast de weg, tussen gras, keien, putten, voetgangers en tegenliggers. Daarbij moest ik nog uitkijken voor honden, geiten, en andere niet nader te noemen obstakels. En ondertussen moest ik voortdurend *jamboos* roepen tegen haast iedereen die mij een goeiedag toeriep.

Na het opslaan van een nooddrantsen in een supermarkttje kon ik mijn fietstochtje verder zetten. In mijn rugzak stak, naast een kaartje van hotel, een zaklamp, een kompas, de reservesleutel van onze achterdeur in de Hemelrijkstraat een pak koeken, 2 flesjes water, enkele blikken bier en last but not least een fles wijn. Je weet nooit waar je terecht komt, nietwaar?

Alhoewel het als fietser niet zonder gevaar was, genoot ik met volle teugen van de taferelen die ik ontmoette op de weg. Ik wil niet beweren dat ik daarmee *l'Afrique profonde* gezien heb maar de omgeving liet me wel 'het leven zoals het is' zien.

Pas na enige tijd merkte ik dat de weg naar Rainbow niet langs hier lag. Mijn déjà-vu gevoel had te maken met de weg van Mombasa naar Ukunda. Dat was vanuit Ukunda 30 km en niet het doel van mijn trip. Toen mijn intuïtie het moest afleggen tegen mijn ratio, vroeg ik de weg bij een "Medical Center", zijnde een tafel, langs de kant van de weg met drie mensen. Ik had het vermoeden dat ze me niet begrepen. Elk van hen wees me een andere weg. Ik klom weer op mijn stalen ros met de harde zitting en maakte rechtsomkeer naar daar waar de wind me zou brengen. Ietwat verderop zei iemand met een geweer in de hand, ik vermoed van een soldaat, dat ik de weg moest vragen aan de uitbater van een Keniaanse Doe Het Zelf zaak. De winkel pulde uit van de koopwaar. Er binnengaan met mijn rugzak was geen optie.

Bij lokale wegwerkzaamheden reed ik eventjes met de schijt in mijn broek als spookrijder de weg terug. Mijn pet waaide af maar uit pure schrik voor de bulldozer en omwille van het gevaarlijk manoeuvre met mijn fiets durfde ik geen rechtsomkeer maken. Zou ik met *Googl Earth* kunnen zien wie er nu met mijn pet rondloopt ?

Bij onze eerste Tusker, aan de toeg van een baan-café vertelde Katrien me hoe ongerust ze waren op de school over mijn lot. De schooldirecteur was er niet gerust in dat ik nog niet aangekomen was op zijn school. Dankzij Child Focus België en met behulp van Plastinox werd mijn gsm-nummer getraceerd en via een sms van Katrien werd gevraagd me vriendelijk toch dringend gevraagd om me te lokaliseren. En zo kon het land en de firma weer vrij ademen. En terzelfdertijd was het geheim van mijn onderduikadres ontbloot.

Als vertegenwoordiger bezoek ik in België nooit een baan-café maar nu ik in verlof was, kon ik me zonder schuldgevoelens midden de dag op een barkruk hijsen. Langs de andere kant van de grote toeg beloerden mij twee straatmadeliefjes. Ik zag hoe ze, o zo onschuldig hun blanke prooi van over de 70 in hun netten kregen. Het was een boeiend schouwspel. Zowel voor hen als voor mij.

Gezien de leeftijd van Katrien kon zij naast een blanke man als ik niet verdacht worden van concurrentie. Het werd een druk gesprek tussen ons want eindelijk hadden we tijd om eens bij te praten. We gunden elkaar amper de tijd om de fles aan onze mond te zetten want ik had zoveel vragen en zij minstens evenveel antwoorden. Tijdens de binnenkomende telefoontjes en berichtjes op de gsm van Katrien kon ik gebruik maken om snel een slok te nemen. Ze stelde me voor aan één van haar oud-studenten die voorbijkwam. Alvorens hij vertrok, kreeg hij nog de levieten gelezen van Katrien en we konden verder praten waar we gestopt waren. Toen er uiteindelijk nieuwe flessen voor onze neus stonden kwam er een Duitser Katrien hand te schudden. Het was me al snel duidelijk dat die twee moeilijk door dezelfde deur konden. Tenslotte werd de rekening betaald en kon ik Katrien met mijn ondertussen uitgeruste fiets volgen tot aan de school.

Ik zette mijn fiets op de binnenplaats, tegen een waterreservoir, sloot hem voor alle veiligheid en vijf minuten later was ik met een gevonden twijgje de verfpot aan het mengen . De kleur was vanille. De geur jammer genoeg niet maar de afkomst ervan was niet te achterhalen. Vanuit mijn 'werkplaats', op de eerste verdieping had ik een schitterend overzicht op het plein voor de school en het belangrijkste kruispunt. Vanuit mijn uitkijktoren kon het rustige leven van een warme namiddag gade slaan. Ik zag blinkende scooters, verroeste fietsen, mensen, vooral mannen die daar zaten te zitten, precies al zijn ze op brugpensioen, gehurkte vrouwen die langs de weg een vuurtje stookten om de pot te koken. Af en toe een auto die een lange stofwolk achter zich liet. Ik zag twee keer per dag de boer met koeien en geiten over het plein treuzelen. Ik zag de jongeren op de muur van het 'café' te niksen. Op die muur leken ze letterlijk wel hangjongeren. Gelukkig was er hier van GAS boetes nog geen sprake.

Wanneer de school afgelopen was, kon ik intens genieten van de taferelen van de kinderen, die elk op hun eigen manier naar huis vertrekken. Ook op die momenten bleven de leerlingen vrij rustig en gedisciplineerd. Dit in grote tegenstelling met het lawaai en de onstuimigheid van de kinderen in ons land. Van ADHD was hier wellicht nog geen sprake. Of waren de kinderen gewoon te moe ?

Wat me elke dag het meest fascineerde waren de geluiden die uit de klaslokalen waaiden.

Terwijl ik zo spaarzaam mogelijk de verf probeerde uit te strijken op de grijze betonnen wanden, genoot ik heel intens van de kinderstemmen die hun lessen opdreunden. Met heimwee naar mijn schooltijd, luisterde ik naar het beurtelings voorzeggen van de leerkracht en het enthousiast nazeggen door de leerlingen. Ik sloot mijn ogen en probeerde de beelden op te roepen van mijn vervlogen schooltijd.

Elke schooldag werd afgesloten met de zangstonde in de refter. Van op mijn ladder kreeg ik telkens kippenvel als ik luisterde hoe mooi de kinderen en de leerkrachten konden zingen, met hun Afrikaans gevoel voor ritme. Bij het lied *Song for the Climate* zongen ze de pannen van het dak.

Hun enthousiaste stemmen klonken als een troost voor de doffe ellende die buiten de schoolpoort voor veel kinderen begon. De zon begon te zakken, haar kleuren werden genuanceerder en de lange schaduwen lieten merken dat de dag bijna voorbij was.

Na mij omgekleed te hebben en de verf min of meer met een soort white spirit van mijn handen en armen verwijderd te hebben, kon ik een beetje moe maar vooral innerlijk voldaan terug op dat aftands tuig klimmen en zorgen dat ik zonder lekke band voor donker zou aankomen in mijn hotel.

Aanvankelijk vond ik de fiets nogal comfortabel. Het gaat sneller dan te voet. Ik zat ook hoger zodanig dat ik kon piepen over de afsluitingen. Ik kon sneller ontsnappen aan te opdringerige venters en ander gespuis dat och arme hun kost moet verdienen met kopen en verkopen....

Het viel me op dat ik, zelfs op vakantie altijd zo snel mogelijk wilde rijden ? Maar hier had ik een geldige reden, zelfs twee: op de evenaar wordt het snel donker en ik beschikte niet over lichten aan mijn fiets. Anders zou hij nog zwaarder wegen. De andere reden waarom trager rijden geen optie was, had te maken met de staat van het wegdek. Traag rijden over bulten en putten betekent, zoals in het veldrijden afstappen. En dat was levensgevaarlijk door de toeterende en rammelende voertuigen die langs mij scheerden. Ik denk zelfs dat het veiliger is om met de fiets op de brug van Vilvoorde te rijden dan op de weg naar mijn hotel. Je hoeft tussen Zaventem en Groot Bijgaarden niet uit te kijken en te remmen voor overlopend wild zoals geiten, straathonden, andere renners, *baboons*, af en toe een Keniaan die tevergeefs op zoek is naar een zebrapad, ezels en dit in de twee gedaantes van het woord.

Maar ik me voelde als part of the tango in dit Afrikaans decor. Toen wist ik nog niet hoeveel pijn mijn achterwerk de dag nadien zou doen.

Ik hoopte dat een zalige duik in de golven van de zee de resterende verf en de geur van de Afrikaanse white spirit op mijn lichaam zou afspoelen maar in mijn badkamer stelde ik het omgekeerde vast. Zelfs de geur van Deet kon het niet halen op de stank van de white spirit van de zwarten. Even hardnekkig was het fijn witte zand dat zich in de fijne weefsels van mijn eigentijdse zwembroek bleef nestelen.

Meestal biedt het avondbuffet in een hotel na enkele dagen nog weinig verrassingen. Ik dacht, na twee dagen heb ik alles geproefd en na de derde dag ben ik alles beu gegeten. Dus was ik voorzichtig in mijn porties. De volgende avond zou ik al merken dat de Afrikaanse keuken meer geheimen in zich heeft dan alle kookprogramma's onze Vlaamse zenders samen. Gewoon lekker, zonder Meus met zijn rappe tong, of een opgewarmde Claudia, de potsierlijke Piet en de aanstellerige Sergio.

Terwijl ik rustig genoot van mijn gekozen schoteltjes las ik mijn achterstallige Knacks. Dat tijdschrift was vooral handig om op de tafel te laten liggen opdat ze het niet te snel zouden afruimen als ik nog eens het buffet ging verkennen. Als eenzame lezer zul je misschien al vermoed hebben dat ik meestal in het restaurant mij aantekeningen aanvul. De wassende avondwind zorgde voor de gepaste afkoeling en in het zwarte gat van de zee zag ik het wit lint van de golven. Kijken en luisteren in het donker naar de zee, geeft me een veilig gevoel van verbondenheid en tevredenheid. Elke avond zou ik moeite hebben om het strand en de donkere zee vol haar geheimen achter te laten. *Are you a writer ?* vroeg plots een dienstster van achter mijn rug. Ik schrok me een aap, al zag ze er helemaal niet zo uit, met haar bril op. Ik biechtte haar op dat dit *my diary is for my wife who is ill. Do you need to talk*, klonk haar snelle repliek. Ik dacht bij mezelf ; meisje, jij bent niet aan je proefstuk.

Aan de overkant van de *swimming pool* werd ik snel opgemerkt door diezelfde vrouw die met mij een praatje wilde maken. Ik kan de ondertussen vermoeide lezer geruststellen. Toen ze me verklapte dat ze niet getrouwd was, toonde ik haar mijn trouwring. Ik dacht dat ze me nu met rust zou laten maar in geen geval. Ze deed haar voorschot deels open en toonde me een omslag vol geld. *Can you take me away*, klonk haar vraag? Als garantie voor haar goeie bedoelingen voegde ze er nog aan toe dat ze gelovig was en geen familie had. Ik deed me voor de eerste keer voor als ervaringsdeskundige en zei haar dat ze geduld moet hebben en wachten op de ware Jacob.

Al snel werd ze weggeroepen door een mannelijke collega en ze verdween in de Afrikaanse duisternis.

Bij mijn volgende glas soda stond nu Noël voor mij, als vervangende, dienstdoende butler. Op mijn vraag of hij België kende, antwoordde hij even snel als in de Slimste Mens : *Brussel*. Ik feliciteerde hem voor het juiste antwoord en we werden meteen vrienden.

Tijdens ons praatje werd zijn stem zachter en zachter en met een knipoog beloofde hij me een Amarula met ijs te serveren voor 400 shilling ipv 450 shilling. Plots boog hij helemaal over de toog en fluisterde in mijn oor: *don't you have a job for me in your country ?* Deze asielzoeker liet me geen omslag zien. Ik antwoordde hem dat hij geduld moest hebben en wachten op de ware Lea.

Nadat ik mijn barkruk had verlaten en de zee met haar milde bries een goeie nacht had geknikt, werd ik aangesproken door een security man. Dit kon ik afleiden uit zijn lichaamsbouw, een kepie en een stok van 60 cm. *Do you have problems*, vroeg hij me ondervragend ? Ik dacht, ben ik hier in China of doe ik mee in een film?

Jammer dat ik 's morgens de deur van mijn balkon niet kon openzetten om te luisteren naar de exotische geluiden van de vreemde vogels. Ik wou in geen geval die apen in mijn kamer. Ook deze morgen zaten er drie primaten geduldig om de reling van het balkon.

Bij het ontbijt merkte ik geen beide hoofdspelers van de avond voordien. Misschien hadden ze na mij iemand beters gevonden die hen wilde meesmokkelen naar het buitenland.

Het eindeloze strand nodigde me weer uit voor een verkenning. Het hagelwitte zand in combinatie met de zee die vaak van kleur veranderde, bezorgde me elke dag een boeiend schouwspel.

Af en toe werd ik geplaagd door de zogenaamde *beach boys* die nogal opdringerig vroegen of ze eindje met me mochten meewandelen.

En toch heb ik me laten vangen.

Nadat alle bewoonde huizen achter mij lagen, verschenen de schamele of veelal verlaten strohutten tussen het groen. In de verte merkte ik het rood van een aankomende Masai. In de wetenschap dat hij geld zou vragen als ik hem wilde fotograferen, probeerde ik met mijn telelens de rode krijger te fotograferen en te doen alsof ik de verkrotte woningen viseerde waar enkele geiten en ezels op bezoek waren. Maar een Masai is zo slim als een West-Vlaming en hij had mijn spelletje doorzien.

Hij kwam vredzaam, zwaaiend met een schild en een stok, die nadien een speer bleek te zijn op me af en hij groette mij vriendelijk. Nadat ik de gaten in zijn oren, onderlip en gebit bemonsterd had, stonden als uit het zand gekropen drie van zijn vrienden rondom mij. Toen er iemand van hen van achter zijn rug een voedselvogelhuisje te voorschijn toverde, besepte dat ik er was ingelopen. Hij verzekerde me dat hij het zelf had uitgesneden uit een kokosnoot en er wel drie uren aan gewerkt had. En zoals alle eerlijke handelaars had hij meteen een vriendenprijsje voor mij berekend en het kunstwerk was te koop voor slechts 1200 shilling (100 sh = 1 €uro)

Na de gebruikelijke onderhandelingen sloegen we de handen in elkaar op 700. Toen ik hem het briefje van 1000 shilling gaf en ik van hem die halve kokosnoot overnam, liet hij me weten dat hij geen wisselgeld had. Die truu kende ik al. Ik trok het biljet van tussen zijn vingers en gaf hem die kokosnoot terug. Nadat al zijn vrienden vruchteloos hun zakken binnenste buiten hadden gekeerd op zoek naar de nodige 300 shilling moest ik hem verlaten want de transactie kon jammer genoeg niet (lees gelukkig genoeg) doorgaan. Ik kreeg verdomde spijt van de foto die ik had genomen van die rode ridder zonder paard. Ik zette mijn koers verder, al moest ik stappen tot in Tanzania om die sloebers maar af te zijn. De Masai vroeg me diskreet of hij een eindje mocht meestappen en ik ging in op dat (gratis?) toeristisch aanbod. Na een kwartier werden we achterna geroepen door de man met zijn kokosnoot. Toen hij ons in die zengende hitte had bijgebeend, toonde hij fier de drie briefjes van 100 shilling En zo voelde ik me een tweede keer bekocht. Want nu moest ik die nog zes kilometer lopen op het strand met een vogelvoedselhuisje in mijn hand.

In heel gebrekkig Engels wilde de rode ridder voortdurend met me praten en na een tijdje, je gelooft me wellicht niet, verlangde ik om te zwijgen. Bij zijn afscheid haalde hij enkele sieraden vanonder zijn geheimzinnig kleed om mij te koop aan te bieden.

Toen ik na ons afscheid in de verte zijn rode kleed tegen het witte zand zag verdwijnen kwam ik tot het besef dat ik beter geruild had met een armbandje voor mijn vogelvoedselhuisje aan een touwtje. Het was alvast comfortabeler om te wandelen op het strand. En stel je voor dat ik iemand ontmoette die me kent, met zo'n onding in mijn hand. Eventjes dacht ik om het zelfs weg te gooien.

Na een deugddoende siësta en het bekijken van Ben Crabbé van Blokken op mijn satelliet-tv, besloot ik de daad bij het woord te voegen en naar het kapsalon te gaan om een afspraak te maken, morgen om 9u., enkel snijden, niet kleuren.

Na een koffietje aan de bar (Noël was nog altijd nergens te bespeuren) trok ik de weg op. Meteen werd ik aangesproken, of beter aangeropen door de plaatselijke neringdoeners die me vroegen wat ik zocht: taxi, safari, drinks, exchange, a bike, a souvenir, a wife ? Nee, dat laatste is overdreven.

Ik struinde wat langs de schamele kraampjes. Ik liet me met de glimlach overhalen plaats te nemen op een geïmproviseerde kruk aan een wankelende tafel van het reisbureau 'Marco Polo'. Ik wilde voor zaterdag een bezoek aan een natuurparkje Shuma Forest Hill plannen, waar volgens mijn lokale reisconsulent wel 100 olifanten zullen te zien zijn en dit met *entrance included*. Stel je voor ! Trots liet hij me vergeelde foto's in zijn vieze, plakkerige plastiek mappen zien. Ze zagen er even fris uit als de kraag van zijn wit hemd. Hij toonde me foto's uit een tijdschrift van leeuwen en luipaarden. Ik maakte er hem attent op dat er geen *wild cats* zitten in dat park en gaf hij me met een schaterlach gelijk. Wanneer hij zei: *I make you a best price, my friend* moest ik op mijn hoede zijn. De onderhandelingen verliepen dus op zijn Hollands maar we kwamen zoals meestal tot een Belgische compromis. De fameuze lunch kon ik gratis krijgen plus een korting op het vervoer. Hij garandeerde dat we met zijn vijven zouden zijn en dat de trip zeker en vast zou doorgaan.

Na 40 minuten tekenden we het contractje en mijn reisconsulent lachte al zijn tanden bloot. Hij dacht wellicht hetzelfde als ik: dat is hier in de chaco.

Die avond trok ik, op aanraden van Katrien naar het baancafé van de eerste dag. In een met golfplaten overdekt koertje en een klein tuintje vond er een lokale *dancing evening* plaats. Geen *I love Techno* of *Tomorrowland* maar een gezellig publiek van dansers, babbelaars en Tuskers. In afwachting van Katrien en haar gezellen genoot ik van aan de toeg van de leuke, kleurrijke en muzikale bedoening rondom mij. Dit was denk ik, de eerste keer dat ik in mijn leven alleen naar een wildvreemde danstent was gegaan. Ondertussen werd ik vriendelijk aangesproken door opgedirkte lokale schoonheid die me uitnodigde naar haar tafeltje. Ik verontschuldigde mij, en dat was zonder te liegen, dat ik een afspraak had met iemand anders. Toen even later Katrien samen met haar gezelschap en mij aan tafel zaten, zag ik mijn Keniaanse Koeke Tiene maar groentjes lachen.

Ik had schrik dat de tijd hier veel te snel zou verlopen en ik er te weinig zou van genoten hebben. Ik wilde elke dag zoveel mogelijk uitpersen. Klinkt een beetje gek. Maar met die gedachte stond ik op. Morgenstond had ook in Kenia goud in de mond en om 9u. stipt stond ik aan het kapperssalon. Ik weet dat het een kleine afwijking van me is om kost wat kost naar de kapper te willen gaan, als ik in het buitenland ben.

De kappersstoel, die meer had van een autozetel stond op meer dan een meter van de veel te kleine spiegel werd me met de glimlach toegewezen. De kapster nam een greep in mijn haar en daarmee toonde ze aan hoe kort het zou gesneden worden. Ik vroeg haar iets langer maar na de eerste knip merkte ik dat ze me niet had begrepen. Ik voelde het, het zou een bang moment worden. Omwille van haar kleine gestalte liet ik me diep wegzakken in die weinig comfortabele autozetel. Per dikte van vier vingers sneed ze mijn haren. Ze probeerde mijn halfnat haar op de grond te gooien, al waren het de schillen van asperges die aan haar handen bleven kleven. Ik kon mijn lach amper onderdrukken. Heel nauwlettend hield ik haar in het oog en gaf haar voortdurend instructies. "*Not too short*", werd mijn mantra. Ondanks mijn bijsturingen werd ik met de minuut banger voor het eindresultaat.

Eén ding kan ik niet beschrijven, met name de geur van haar okselzweet, die ze boven mijn neus voortdurend presenteerde. Zoals er oordoppen bestaan, zouden er ook neusdoppen moeten te verkrijgen zijn.

Maar enfin, alles went. En hoe meer het kind van de linkerkant naar de rechterkant van mijn hoofd opschoof, hoe meer ik een coupe kon ontwaren. Pas toen ze haar tondeuse te voorschijn haalde, kreeg ik de schrik om het lijf. Ik vreesde voor mij oren en dat puistje in mijn nek. En een coupe militaire wilde ik in geen geval. Nadat ze de laatste details had afgewerkt, verscheen voor mij in de spiegel een coupe die me deed denken aan die van Van Quickenborne. Nu, liever die van de Quick dan die van Freddy Willockx, dacht ik bij mezelf.

Alvorens ik me zou verplaatsen, haalde ze het obligate spiegeltje boven dat me moest toelaten te zien hoe mijn nek was gesneden. Het enige wat ik zag was het plafond.

Er werd mij vriendelijk verzocht de autozetel te verlaten en me plat te leggen op een stenen bed, met een handdoek als deken en aan het uiteinde een lavabo.

Even twijfelde ik of ik er om mijn buik dan wel op mijn rug moest gaan op liggen.

Ze waste mijn haar al was mijn hoofd een groentekool. Van een ontspannende hoofdmassage was dus duidelijk geen sprake. Uiteindelijk mocht ik recht komen. Dat was een goeie oefening voor mijn buikspieren. Ze borstelde mijn gezicht af al was het een bibbelootje in Chinees porselein. Als toemaatje kapte ze, alleen voor trouwe klanten nog wat eau de Cologne maar dan van Mombasa over mijn hoofd en mijn kapselbeurt was achter de rug. Ik kon opgelucht ademen en mijn schortje eindelijk afschudden.

De wind op het strand zou die febreze-geur uit mijn haar snel uitblazen, dacht ik. Het voortdurende schouwspel tussen de weerkaatsende zon op het witte zand, de veranderende tinten van het zeewater en de tijding met in de verte het lied van de witte golven nodigde mij weer eens uit tot een platonische liefde met de omgeving.

Wie zich nooit alleen heeft gevoeld en zijn geliefde heeft moeten achterlaten, kan deze passage misschien best overslaan.

Slechts mijn voetstappen verraadden dat ik hier liep. Hoe alleen ik ook was, des te meer voelde ik me geborgen. Dat zeldzame ervaring van Zaligheid mocht ik hier nogmaals ervaren. Het was me niet opgevallen dat ik al een hele tijd alleen op het strand was. Ook hier voelde ik een diepe verbondenheid met mezelf. Ik kreeg het gevoel alsof ik op kussens liep. Het decor nodigde mij uit om altijd maar verder te gaan. Mijn stappen werd zo automatisch als ademen en de warme zeewind gaf me het gevoel van een fijne zijden sjaal die me zou beschutten.

Voor de derde keer kwam ik aan op mijn bestemming.

Misschien waren het die persoonlijke ervaringen die ervoor zorgden dat de Masai zo ver konden stappen.

Na een korte halte bij een door de golven, uitgeholde rots, kreeg ik het gevoel dat de zon op zijn hoogste punt stond. Ik probeerde me te realiseren hoe lang ik al op weg was. Een lichte paniek maakte zich plots van mij meester en ik werd geplaagd door een grote drang om zo snel mogelijk terug te keren.

De zeldzame wandelaars zag ik nu nergens meer. Ik kwam plots tot het besef dat ik geen water bij me had, noch iets om mijn hoofd tegen de zware zon te beschermen. Mijn ratio had alle romantiek uit mijn hoofd verdreven en ik kwam tot het inzicht dat ik flink zou moeten doorstappen om niet langer last te hebben van de hete middagzon op het witte zand dat de warmte weerkaatst. Indien ik hier nu zou bezwijken, het was meer dan 3 uren geleden dat ik nog iets had gedronken, zou iemand me wel vinden en zien aan de hand van mijn armbandje in welk hotel ik gelogeed was, dacht ik even. Dat gaf me een geruststellend gevoel. Ik wendde mijn blik geen seconde af van de horizon, op zoek naar referentiepunten.

Ik begon sneller te stappen, in de hoop dat ik zo snel mogelijk de wapperende, kleurige doeken zou zien aan het strand. Dan wist ik dat het hotel nabij was.

Net toen ik dacht dat ik nog geen last had gekregen van kleverige *beach boys* werd ik aangesproken door een *beach lady*. In een witte japon nodigde ze me *very kindly* uit voor een massage en ze wees me uitnodigend de weg naar een schamele hut, onder een palmboom. Wellicht dacht ze : als je geen snoek kunt vangen, moet je tevreden zijn met een blikje. Ik bedankte haar met het excuus dat ik geen geld bij me had. En deze keer was het niet gelogen want na de aankoop van vogelvoederkastje had ik mijn lesje wel geleerd. Ik denk dat ze me geloofde. Straks zou ze wel iets jonger vangen in haar net.

Door de ietwat uitgelopen wandeling besloot ik deze keer niet met de fiets maar met een scooter-taxi naar Rainbow te gaan. De onderhandelingsprocedure werd snel afgehandeld en er werd afgeklopt op 200 shilling voor 8 km. Ik klom op het rijtuig en sloeg mijn hand rond zijn middel. Dat was mijn beste veiligheidsgordel. Van een helm was hier natuurlijk geen sprake. Zoals op mijn fiets, wipte ik af en toe, met enig overdrijven wel een halve meter hoog van op de achterzitting. Ik voelde me in mijn nopjes. Maar de landing was soms hard.

Op mijn verzoek liet ik mijn vriendelijke driver even halt houden bij de lokale supermarkt, waar ik wat poetsgerei wilde kopen om mijn schilderwerken op de school netjes te kunnen achterlaten. Ik overhandigde hem een pak koeken met vanille en choco voor zijn vrouw en kinderen, samen met de overeengekomen 200 shilling en wenste hem een goede terugreis. Met pruttelende motor verdween hij in een stofwolk en zo stond ik weer aan de poort van Rainbow. Het was er bijzonder stil. De siësta voor de kleinsten was nog bezig.

Over Rainbow praten, of in dit geval schrijven kan op twee manieren. Ofwel doe ik het op basis van cijfermateriaal. Zie website www.rainbow4kids.be. Ofwel doe ik het vanuit mijn buik. Dan nog zou mijn woordenschat niet kunnen zeggen wat de foto's vertellen. Ik beschik niet over de talenkennis om het onder woorden te brengen. Het is te vergelijken met mijn strandervaringen. Je weet het pas als je er geweest bent.

Nu mijn verfról was uitgewassen met die venijnige white spirit, de vloer tegel per tegel werd gereinigd met een washandje en *Astonish*, de laatste spatjes op mijn bril met een stokje verwijderd werden, mijn werkkleren in de plasticzak gestopt en alles grondig gereinigd was het lokaal klaar voor de 'aflevering'. Ik had nog de kantelvenstertjes willen reinigen maar mijn doekje was vuiler dan de ramen zelf.

Enfin, het moment was aangebroken om de werkdag af te sluiten met een Tusker in de "bar", aan de overkant van de school. Het café bestond uit een biljarttafel, onder de golfplaten. Een overdekte ronde tafel, gemaakt uit een grote houten schijf op een hoge steen en daar rond een bank, gemetseld in keramische tegels, ik vermoed uit een badkamercollectie. Het toilet bevond zich rondom ons en was helemaal gratis, zoals de privacy. Van enig mestactieplan was hier duidelijk geen sprake. De toog bestond uit een plank van 20 cm, die aan een muur bevestigd was. In die muur was een gat gekapt met daarvoor een rooster. Daarachter was de voorraadkamer. In een hoekje zat glimlachend onze waardin, die zichtbaar opgezet was met onze komst. Katrien pleegde nog enkele telefoontjes en sms'jes maar dat waren overuren die wellicht niet worden uitbetaald, vermoed ik.

Van recht naar huis was hier geen sprake, dit wel op aangeven van Katrien. Zo kwamen wij bij schemerdonker aan in een vakantiehuis met enkele woon-units én een zwembad in de vorm van een banaan. We werden er verwelkomd door een zestal Vlaamse jong-afgestudeerden die zo te zien toe waren aan de aperitief. Dat noem ik de vrouwelijke intuïtie van Katrien.

Het werd al vlug donker maar met enkele gezellige kaarsjes kwam de sfeer er al gauw bij geslopen. Het gesprek vond al snel zijn eigen bedding. Ik was vooral benieuwd waarom deze jongeren met hun schamele spaarcenten precies naar hier waren gekomen. Terwijl op de tijd de glazen werden gevuld, maakte ik kennis met Keniaanse chips, die ik in tegenstelling tot de Belgische, wel lekker vond.

Het was de eerste keer dat de tijd als spelbreker optrad tijdens mijn verblijf hier. Ik moest op tijd in mijn bed want morgen had ik een korte trip naar een natuurpark gepland, met vertrek uur 6u. aan de uitgang van het hotel. Katrien belde me een taxi en in het bijna magische pikdonker bracht deze ervaren chauffeuse me tijdens ons gesprek over haar beroeps carrière veilig en wel tot aan de slagboom van mijn hotel. Over de prijs werd niet deze keer niet gepingeld. Het zou verloren energie geweest zijn want vrouwen moeten meestal gelijk hebben en ze zijn taaier dan mannen bij het negociëren, althans volgens mijn ervaring.

Het aftandse Toyota-busje brachten mij en twee koppels onder een gietende regen naar een bestemming die meer dan een uur rijden was. Hier heeft het geen zin te spreken in kilometers. De tijd hangt af van de staat van het wegdek. En bij regenweer lijken de putten nog dieper en verloopt het verkeer trager. Maar ik had geen haast en vanuit mijn bevoorrechte plaats, naast de chauffeur zat ik op de eerste tribune om te zien hoe het platteland ontwaakte.

De armoede werd triester naarmate we het binnenland in trokken. Vrouwen en jonge kinderen liepen langs de weg met emmers en bidons op hun hoofd naar de afgelegen waterputten. Moeders met kinderen op hun rug en in hun armen vaak een bundel hout liepen, bijna op gevaar van hun leven langs de kant van de weg. Ofwel zat de man op de fiets ofwel zat hij met 'collega's', zijnde andere mannen langs de kant, onder een geïmproviseerd afdak te praten of te zitten. Dat zou ongeveer de enige activiteit zijn die de man die dag zou ondernemen.

Toen ik onze driver Sammy, een gezellige dikkerd informeerde of hij of zijn vrouw thuis water gaat halen, hij was toch het sterke geslacht (?) begon hij hard te lachen. Dat was een eerlijk en duidelijk antwoord, vond ik.

Gelukkig verscheen de zon weer en kon ik beter zien wat er zich om en rond de schamele woningen afspeelde. Kinderen scharrelden rond de hut, ofwel spelend met een autoband, ofwel met een borstel van twijgen, vegend voor de hut. Het nut zag ik er niet van in. Maar ja, hier was ik ook maar een allochtoon.

De ene familie had enkele kippen, de andere een geit die ergens aan een boompje vastgebonden was. Soms kon ik mij niet voorstellen dat in bepaalde hutten nog mensen woonden. Aan deze taferelen had ik me niet verwacht.

Bij de terugweg zag ik juist dezelfde taferelen, maar dan met de zon langs de andere kant van de weg. Het was er hemels druk op de wegen. Jongeren, kleurrijk getooid en versierd, op weg naar een fuif? Ze maakten plezier terwijl ze met hun vrienden op stap waren. Ach, ik wou dat ik met hen mee kon gaan.

Met een fooi in de hand klommen de twee koppels uit de *My Toyota is Fantastic met 320.000 km op de teller* en verdwenen zo snel als kon achter het bareel van het hotel. Ik vond Sammy een gezellige man die eerlijk op mijn vragen antwoordde en die bovendien een begenadigd *spotter* was. Hoe hij zittend achter het stuur, wilde dieren kon ontdekken in het donkere loof van het bos was onvoorstelbaar. Het leek wel een doorgestoken spelletje met de dieren zelf.

Toen ik hem een zakje met *marsh mellows* en een biljet voor zijn gezin toestopte, vroeg hij waarom mijn vrienden boos waren weggelopen zonder van hem afscheid te hebben genomen. Opeens voelde ik me beschaamd om blank te zijn.

Hij voelde zich ongelukkig omdat hij geen dankjewel en een goede avond had gekregen. Blijkbaar waardeerde hij dat meer dan de fooi die hem werd toegestopt. Hier kreeg ik een glimp te zien van de ziel van de zwarte.

Ik was me bewust dat het de laatste avond zou worden, hier in het hotel. Van zoveel dingen moest ik afscheid nemen en dat valt me meestal moeilijk.

Met al mijn zintuigen op *high alert* genoot ik zoveel mogelijk van de feeërieke verlichting in de tuin, de geur en de smaak bij elk Afrikaans gerecht. Heel traag en intens nam ik *mijn laatste avondmaal*. De strelende zeebries en de bijna neuriënde branding bezorgden mij een mooi moment om in te lijsten. Mensen, wat had ik het hier toch getroffen !

De avond bracht ik kuierend door op het donkere strand, tussen de lege strandzetels en de ruisende palmbomen. Ik genoot heel intens van het vredig moment al was het een lekkernij die veel te snel smolt op mijn tong.

Met de twee nachtwakers, gewapend met een houten stok van 60 cm en een kepie had ik een plezant gesprek. Ze waren trots te vertellen dat hun kinderen naar school gingen en de oudste al ging werken. En dat de ene al zes kinderen had. *You see, I did my best*, voegde hij er lachend aan toe. Ik genoot van het onderonsje op die mooie plek in het donker.

Ik werd opgeschrikt door een sms'je van Katrien die me uitnodigde voor een drink in een café een paar kilometer verder. Maar het was hier zo supergezellig met mijn twee nieuwe Keniaanse vrienden, die me met hun stok zouden beschermen bij elk gevaar of dreiging vanuit de duisternis. En ik had geen zin om opnieuw te gaan onderhandelen met een of andere taxi. Morgen komt ook nog.

Uiteindelijk vertrok ik weer met enige tegenzin naar mijn kamer.

's Anderendaags zou ik spijt hebben dat ik veel te vroeg mijn bed had opgezocht. Meestal is het omgekeerd, maar enfin. Op de evenaar is het altijd omgekeerd. De plensbuien van deze morgen hadden plaats gemaakt voor blinkende maan aan de heldere hemel. Weer zo'n moment dat ik had willen vasthouden. Wie zei dat ik zo vroeg naar mijn bed moest ? (Vreemd toch hoe wij door onze opvoeding vinden dat laat gaan slapen niet goed is voor ons algemeen welzijn.)

Eventjes twijfelde ik of ik meteen mijn valies zou maken of wachten tot vanavond. Was vanavond wel een goed moment want ik was immers uitgenodigd om spaghetti te gaan eten met de zes jongeren in het vakantiehuis ? De droevigste dag van de reis is meestal de laatste dag. Het was die laatste dag die ik volledig zou uitpersen. Hoe kon ik deze mooie, rustgevende en verrijkende dagen zo goed mogelijk vasthouden in mijn meer dan 50 jaar oude geheugen.

Ik wist dat het een lange dag zou worden maar de dag begon met weer een verrassing.

Tijdens mijn dagelijkse wandeling langs het strand werd ik deze keer aangesproken door twee jongens van zeg maar 12 en 10 jaar oud. Een vreemde ontmoeting, op het eerste gezicht. Op hun vraag of ze een eindje met me mochten meewandelen, vond ik niet één reden om het hen te weigeren.

Zonder ophouden stelde ik hen vragen of ze naar school gingen, welke vakken ze leerden, of ze gisteren en vanmorgen gegeten hebben, waar hun ouders woonden enz. Het was voor hen niet altijd eenvoudig om zich uit te drukken in het Engels maar ik probeerde hen daarbij te helpen. Het viel me op en het deed me deugd vast te stellen hoe leergierig ze waren. Ik genoot van het gesprek en bij wijlen voelde ik me een heel klein beetje nonkel pater. Maar dat devoot gevoel werd al snel verdreven door het geluid van de stemmen van jonge meisjes achter mij. Ik kon het moeilijk op een lopen zetten. Dus stond ik al gauw met langs de ene kant mijn twee brave jongens en langs de andere kant twee Masaï meisjes van ik schat 16 jaar. Ze vroegen me niet om een massage en ik hen ook niet. Maar toen ik informeerde of ze naar school gingen, antwoordde de oudste, die beweerde dat ze 19 was, dat ze een beroep had. Aan haar schamelrood kleedje én handtasje te zien, had ik een sterk vermoeden in welke sector ze werkte.

Toen ze me, zonder er doekjes om te winden, vertelde dat ze strippte, vergoelijkte ze zich meteen dat het niet in een bar was maar enkel privé. Alsof het ene deftiger leek dan het andere. Ik kon het niet inschatten.

Ondertussen waren mijn koorknapen aan mijn linkerkant verdwenen en stapte ik nu verder met aan de rechterkant twee meisjes uit de wereld van verderf.

Het vertrouwen waarmee de oudste haar curriculum Vitae overliep maakt me eerst wantrouwig. Wat wil ze van mij? Maar gaandeweg kreeg ik er zin in (ik bedoel in het gesprek). Ik voelde ik me meer een bevoorrechte getuige om te luisteren naar haar droevig verhaal van eerst afgewezen worden door haar stam omdat ze niet instemde met de aanstaande bruid die haar ouders voor hadden gekozen. Door valse beloften is ze nadien terecht gekomen als au-pair meisje in het buitenland. Nadat ze daar heeft kunnen vluchten was ze teruggekomen in haar land waar ze het slachtoffer werd van uitbuiting en misbruik in de sex- industrie. Ze vertelde me haar angsten en naïeve verlangens. Haar hoop in God bestond uit : *He follows me in every step I take...*

Hoe komt het dat zo'n mensen mij ontmoeten en me in vertrouwen nemen ? Het werd een heel vreemd maar boeiend gesprek. En voor de tweede keer voelde ik weer een beetje nonkel pater. Ik bleef herhalen dat ze moest blijven zoeken naar ander werk en dat dit haar andere vrienden zou bezorgen. Maar over mannen had ze zeer stereotiepe beelden. Volgens haar willen mannen maar één ding.

Toen ik haar vertelde dat ik haar zo moedig vond omdat ze beseftte dat ze op het verkeerde pad was, begon ze te wenen. Het gevaar van aids en de gevolgen als toekomstige moeder bracht ik haar duidelijk onder ogen. Maar ze wou dat minimaliseren.

Tenslotte vroeg ik haar om me nu even alleen te laten wandelen. Ik hurkte op het strand om op adem te komen en zag hun rode kleedjes langzaam kleiner worden op het witte zand. Al heb ik hen geen geld, kleren of eten gegeven, dan toch tenminste een beetje goede raad, hoop ik.

Ik slenterde, bijna uit verveling wat rond tussen de strandbedden die gevuld waren met blanken, in de meest gevarieerde outfits, houdingen en gezelschap. Bepaalde rijpere dames waren erin geslaagd hun sociaal netwerk van lover boys, ontdekt op het strand, mee te tronen naar hun zetel. Zolang de *beach-watchers* hem maar niet in de gaten kregen. Hier en daar merkte ik een vogelvoedselhuisje tussen hun spullen. Hoeveel zouden zij ervoor betaald hebben?

Met een soort tegenzin bezocht ik voor de laatste keer het restaurant. Met enige weemoed dacht ik aan mijn laatste strandwandeling hier, op Diani Beach. Ik realiseerde me des te meer dat door alleen op reis te zijn, ik meer werd opgenomen in de lokale leven en dat gaf me een grote voldoening.

Met grote twijfels of dit wel het geschikte moment was, begon ik in mijn kamer de kleren te verzamelen die in de valies moesten. Dat was de vervelendste karwei die ik de laatste 7 dagen deed. Morgen zou ik toch ook de tijd hebben om dat te doen. De bus naar de luchthaven vertrok wel om 6 uur maar dat realiseerde ik me toen niet en de wekdienst zou me om 5 uur wekken.

Met de helft van de kleren in de valies gegooid had ik er genoeg van en trok ik naar een van de kraampjes, buiten het hotel die hun beste handy-craft producten tentoon stelden. Met de mooiste begroetingen werd ik door de verschillende handelaars uitgenodigd om hun shop (een afdakje in hout of een golfplaat) te komen bezoeken. *You are welcome* en *You are my friend and I make you a special price* en *where do you come from* en *I love Belgium* enzovoort, ik werd in hun armtierige winkeltjes onthaald al was ik prins Filip, maar dan zonder Mathilde, de laatste hoop van ons vorstenhuis.

De namiddag verliep veel te rap voorbij en dankzij een sms'je van Katrien werd ik eraan herinnerd dat ik verwacht werd op een klein life optreden, een paar kilometer verder.

Mijn fiets gunde ik zijn zondagsrust en op de duozit van een scooter werd ik door een brave jongen naar mijn eerste bestemming gebracht. Tijdens de rodeo-rit durfde ik me aan zijn middel niet vastklampen want zijn T-shirt was kletsnat van het zweet.

De plaats van mijn afspraak met Katrien bleek een verlaten gebouwencomplex te zijn, dat de natuur met succes probeerde terug te winnen. Overal woekerde groen, doorkruisten boomwortels de eertijds aangelegde paden en het zwerfpuil werd in niets gehinderd. Ik zag er helemaal niemand. Weer kreeg ik het gevoel dat ik binnenstapte in een verhaal. Schoorvoetend zocht ik tussen de verlaten gebouwen met kapotte vensters en gapende deuropeningen mijn weg naar mensen. Maar ik zag niemand en hoorde niks. Op mijn gsm controleerde ik of ik wel op de juiste plaats was. Het decor kreeg het uitzicht van de ravage na de passage van een rebellenleger. Binnen was alles vernield. Wat mag ik hier nog verwachten? Even vroeg ik me af hoe ik hier uit zou geraken. Mijn scooter-taxi was immers al lang weg.

Ik was opgelucht toen ik verder tussen het groen enkele stemmen hoorde. Na de gekende jamboo-groet, vroegen ze of ik Philippe (maar dan op zijn Keniaans) heette. *Mama Rainbow (Katrien) is waiting for you over there* en ze stuurden me nog verder in dat spookterrein. Met nieuwe moed trok ik verder door de brousse van beton en bomen. Ik liep in de richting van waar het lawaai en de muziek kwam.

Plots stond ik op het strand voor een podium met muzikanten die met een opzwepend ritme een publiek amuseerde. Onder mensen van allerlei pluimage, zowel blank als zwart merkte ik al snel de mama Rainbow, met een stevige Tusker voor haar. Vanavond zou ik weer een mooie ervaring rijker zijn.

Tussen de vele onderbrekingen door mensen die Katrien een goeiedag wilden zeggen en omringd van de sfeervolle muziek begon ik te weten waar ik beland was. Met een zekere routine gaf Katrien me tekst en uitleg bij de figuren die we zagen. Ik was aanwezig op een optreden dat georganiseerd was door een zanger en zijn band, die directeur was van een weeshuis, hier in de buurt. Om geld in het laatje te brengen, werd regelmatig een optreden georganiseerd door de directeur, zijn band en enkele weeskinderen, samen op het podium.

Bij een deugddoende strandwind, een heerlijk zicht op de zee en lekkere Afrikaanse muziek kon ik niet genoeg krijgen van het schouwspel rondom mij. Terwijl hier en daar zonder onderscheid van leeftijd veel innige vriendschap zichtbaar werd tussen blank en zwart tot ze zowaar de personen in elkaar verstrengelden, kinderen en volwassenen, meestal arm in arm rondhuppelden op de tonen van de gitaren en tamtams, ging ergens een kleine boksmatch door, honden snuffelden rond naar wat de mensen lieten vallen. Het leek alsof de jaren 60 hier terug waren. *Make love not war*, was hier duidelijk nog niet achterhaald. Regelmatig ondersteund door een frisse Tusker luisterde ik naar de ongekende, boeiende verhalen van Katrien, haar man en hun kinderen.

Stilaan kleurde de avondzon alles in diep rood en de sfeer werd alleen maar Afrikaanser. Ik beleefde één van mijn mooiste namiddagen. Zoals de titel van een film het mooi vertolkt : *tous les après-midis du monde*. Ik had dit moment zo graag vastgehouden.

Het begon stilaan duister te worden en we moesten jammer genoeg onze weg terugzoeken naar de auto van Katrien. We reden van de donkere parking weg naar onze volgende afspraak. Ondertussen vernam ik van Katrien dat de plaats, het vervallen hotel dat we zonet verlieten, het decor is geweest voor de meeslepende roman "De blanke Masai" van Corinne Hoffman. Op haar aanbeveling moet ik dit boek dringend lezen. Ik zal maar eerst proberen mijn reisverslag deftig afmaken.

Bij onze studenten waren we niet te laat. De eerste fles wijn diende nog ontkurkt. Het was een ontspannende avond maar tijdens de gesprekken vlogen mijn gedachten telkens weg naar de gebeurtenissen van de voorbije dagen. In het besef dat ik morgenochtend om 5 u. zou gewekt worden om op tijd voor de bus te zijn die om 6u. vertrekt naar de luchthaven, bestelde ik vrij vroeg een taxi want ik wilde nog afscheid gaan nemen van het strand en nog de rest van mijn bagage maken.

De laatste rit naar het hotel zou ook de laatste herinnering van mijn verblijf hier betekenen. En dat besepte ik heel goed.

Ik werd plots wakker en zag dat het 6.05 u. was. De afspraak was om 6 u. aan de bus aan de slagboom van het hotel om naar de luchthaven te vertrekken.

Met een intense voldoening en veel heimwee kijk ik terug naar de manier waarop ik deze periode in Kenia heb ingevuld. Het toeristische aspect van mijn verblijf was het minst aan bod gekomen. Natuurschreunparken had ik niet geprogrammeerd. Die schoonheid van de wildernis alleen te moeten bewonderen zag ik niet zitten. Mijn kinderen en mijn vrienden zou ik teveel missen.

Tijdens mijn vele gesprekken met de plaatselijke bevolking heb ik de Afrikaanse ziel op een andere manier leren kennen. Dat had ik te danken aan het feit dat ik alleen op reis was. Vele vooroordelen zijn gesneuveld. Hun bekommernissen gaan ook over gezin, gezondheid, familie en werk.

Op de school heb ik door mijn schilderwerken een kleine, symbolische bijdrage kunnen leveren en dat gaf me een belangrijke voldoening. Al was het maar heel bescheiden, met mijn handen had ik concreet een heel klein beetje meegedeholpen aan de uitbouw van de school

Met daarbovenop veel momenten van nostalgie en emotie, die ik niet had verwacht. Vele vragen die ik las in de ogen van de kinderen zullen mij wakker houden.

De derde uitdaging was de grootste. Ik heb me niet eenzaam gevoeld maar vaak alleen. Tijdens de sterkste persoonlijke ervaringen voelde ik het gemis het grootst. Ik liet vele situaties onbevangen op me af komen en vaak bleken die de mooiste momenten in mijn beleving hier op reis. Nu nog vraag ik me af hoe en waarom ik in bepaalde 'decors' zomaar terecht gekomen ben. Ik heb vele mensen van allerlei pluimage en afkomst ontmoet. Het heeft me persoonlijk verrijkt.

Op andere momenten waren de dagelijkse ontmoetingen met de stilte en voor sommigen misschien eentonige natuur tijdens de lange wandelingen langs het strand zeer inspirerende momenten voor mezelf. De wijde zee met haar bries en het oneindige strand lieten me toe mijn gedachten te laten waaien waarheen ze ook wilden.

Niet één moment ben ik bang geweest. Alsof Ik me beschermd voelde door een goedwillige geest die op mijn schouder zat.

Ik had de indruk dat mijn apart reis-zintuig alle informatie opsloeg in een speciaal logboek. Via een ongekende skype-verbinding had ik get gevoel dat alles geregistreerd werd en opgeslagen in een apart bestand, met de naam "Griet". Het leek al stond kamer 329 in Ukunda voortdurend on line met kamer 321 in Oostende.

Heel vaak maar met veelal ingetoomde emoties kon ik genieten van alles wat me overkwam. Bij situaties waarin ik meestal op een vreemde manier terecht kwam, voelde ik me begenadigd dat mij dat overkwam. In het bijzonder het luisteren naar de zingende kinderen op Rainbow. Op het lied van Song for the Climate begon mijn hartje altijd een beetje te wenen. Ik miste iemand waartegen ik kon zeggen hoezeer die stemmetjes mij aangrepen.

Laat me nu maar beginnen afsluiten.

Een paar mensen ben ik dankbaar omdat ze me het duwtje in de rug gaven om toch maar te vertrekken. Katrien, voor haar gastvrije uitnodiging en de openhartige maar vaak veel te korte gesprekken die we voerden.

Linda, om ons gesprek, onder het afdak in onze tuin. Haar bekommernis om mijn draagkracht was mijn alibi om toch maar het vliegtuigticket te boeken. Tenslotte wil ik Griet, Louis en Emile: om de argumenten die ze me bezorgden om toch naar dat continent te vertrekken dat me heel genegen is.

Ik weet niet waar ik het verdiend heb maar waarom zijn al die rijke ervaringen mij ongevraagd in mijn schoot gevallen ?

Op het vliegtuig zocht ik terug naar het jongentje die aan zijn papa vroeg of het nog ver was maar ik zag het niet. Zou het kind op de rug van die sprokkelende vrouw ook vragen aan zijn moeder : is het nog ver ?

+++++

Nieuwsbrief december 2012

Ik probeer mijn verblijf in Kenia altijd te omschrijven in één woord. Normaal moet ik hier altijd lang over nadenken omdat er steeds zoveel woorden door mijn hoofd flitsen. Maar nu was het niet moeilijk: RUSTIG!

Rustig omdat eind november ook het einde van het schooljaar is en alle kinderen, met uitzondering van klas 8, genieten van hun wel verdiende 'grote' vakantie.

Begin november was het is de eerste keer dat "graduation day" werd gevierd. Dit is de overgang van de derde kleuterklas naar het eerste leerjaar. Dan krijgen de kinderen een 'echt' diploma'. Spijtig genoeg waren wij er niet bij. Maar volgens de informatie via de leerkrachten, ouders en onze kids was het een moment om te koesteren... daarom laat ik graag de foto's voor zich spreken.

De leerlingen en leerkrachten van klas 8 waren wel nog aanwezig. Want de leerlingen kregen nog een laatste voorbereiding voor de officiële staatsexamens. Die zijn voor alle kinderen gelijk, waar ze ook naar school gaan. Begin januari zullen die resultaten voor een groot deel hun toekomst bepalen want alleen de besten krijgen de kans om hun humaniora te starten in één van de betere scholen. Spijtig genoeg worden we elk jaar rond deze periode dan ook weer met de harde realiteit van Kenia geconfronteerd omdat de meeste van onze kinderen die kans zelfs **niet kunnen** grijpen, omdat de ouders deze studies niet kunnen betalen.

Voordat onze leerlingen aan deze examens deelnemen is er 'prayers day'. Mijn man en ik hebben het geluk gehad om dit weer mee te kunnen maken. De ouders van klas 8 werden uitgenodigd om samen met alle leerkrachten te bidden voor het welslagen van de examens.

'Timing' is en blijft in Kenia echter nog altijd een groot probleem want de ouders kwamen op alle mogelijke momenten binnen, er was zelfs een mama die er in slaagde om toe te komen als de bijeenkomst was afgelopen... hopelijk zullen ze het ooit eens leren.

Tijdens deze bijeenkomst was het zo mooi om weer te kunnen ervaren dat het mogelijk is om met verschillende godsdiensten samen te leven. Want we zijn gestart met een openingsgebed door een "moslim" mama en de bijeenkomst werd afgesloten met een gebed door een "Christian" mama. Ook de gebeden, speciaal voor onze leerlingen, werden door een katholieke priester en een Imam uitgesproken... ja het is mogelijk! Want uiteindelijk streven we allemaal hetzelfde doel na: het beste voor onze kinderen.

Na deze viering hebben we nog een laatste vergadering gehad met alle leerkrachten om alle gemaakte afspraken nog eens te herhalen. Iedereen is er van overtuigd dat: als we met zijn allen vol enthousiasme, begripvol en vooral met veel liefde op 7 januari onze kinderen weer verwelkomen op onze school, we samen met jullie lieve sympathisanten en sponsors, het verschil blijven maken voor deze Keniaanse kinderen namelijk:

“hen de kans bieden op een betere toekomst dankzij goed onderwijs”

Afscheid nemen in Kenya blijft altijd moeilijk maar nu voelde het ook een beetje vreemd aan omdat iedereen elkaar “Merry Christmas “ en “Happy New Year” wenste terwijl het buiten 35 graden is!!

Dankzij ons teacher sponsorprogramma hebben we al onze leerkrachten, kok, nachtwaker en klusjesman, met een heel fijn en dankbaar gevoel, een extra bonus kunnen geven. Dit extraatje zorgt ervoor dat ze hun familie kunnen gaan bezoeken 'up country' (noorden van Kenia) Want de meeste van onze leerkrachten zien hun ouders zelfs niet één keer /jaar (bedanking zie bijlage).

Op uitdrukkelijk verzoek van ons Keniaanse directeur, Mr. James moesten wij U hartelijk danken voor de steun, op welke manier dan ook, die U geeft aan Rainbow4kids primary school. Graag verwijst ik hiervoor naar volgende link: <http://www.youtube.com/watch?v=2BARI08fZjs&feature=youtu.be>.

Ook wensen wij als Rainbow4kids team jullie fijne feestdagen en we hopen dat in 2013 onze Keniaanse kinderen jullie harten kunnen blijven verwarmen... want zij rekenen op jullie!

Mama en papa Rainbow (Dany en Katrien)

**Gelukkig is de mens die niet achter het geluk aanzit,
maar dankbaar is voor alles wat hem gegeven werd.**

Phil Bosmans